

MEL I

SUCRE

bolletí

de l' O.C.B.

a sant joan

nº

6

BONEN
FESTES

és intern pels socis

Sobre races autòctones.

Al passat article 'em vaig referir al micro-informe de les espècies de colom de casta grossa i de vaques mallorquines. Ans de passar a altres espècies, cal fer un incís sobre l'identitat de les vaques mallorquines reproduint l'hipòtesi de que ens parla l'Arxiduc Lluís Salvador, a Mallorca Agrícola del Die Balearen on diu que les vaques anomenades aquí mallorquines són unes vaques peninsulars importades aquí i aclimatades al nostre hàbitat. La vinguda de l'Arxiduc a la nostra illa fou devers l'any 1870.

Per lo que respecta als porcs mallorquins o singlars, encara els podem recordar quan pasturaven dins una plata. Del color negre que els distingia fàcilment i amb els munyerons sota labarra, eren isón el bestiar dels alzinars. Malgrat que aquí, als alzinars, hi trobassin les millors proteïnes i un bon lloc de papòs a l'estiu, no era el lloc adequat (o millor dit el pagès així's evitava haver de fer una feina, la de guardar-lo i així poder fer-ne una altra). Els porcs singlars eren i són els millors porcs per fer matances, es feien moltes de sobrassades i bones. Ara bé, una causa per verificar la regressió que ha sofert el porc és la de que era molt sensible a contraure malalties i pestes. Per acabar sobre el porc, cal dir que encara a segons quines possessions el podem veure pasturar per la plata i que no ha sofert la regressió que han petit altres races.

Qui no ha sentit parlar de bregues entre cans o de cans entre boucs! Però qui ha vist un mai d'aquests cans de bouc!

L'Arxiduc ens descriu que als pobles de Binissalem, Alaior, Inca i Pollença, també a Alaró se'n veien molts i es feien bregues.

El seu color d'un pard obscur amb bandes negres era distingible. Era un bergant de tamany gran amb el cap ample igual que el pit. Tenia les orelles retallades a fi de que no li tombassin sobre els ulls.

El caràcter era de sumissió cap a l'amo però desconfiat cap als estranys fins i tot atacava de ferocitat.

Però aquest és el cas d'una raça estingida del tot, on avui tan sols podem recordar-lo com tros perdut del patrimoni cultural de Mallorca,

Per Miquel Company Florit

Es el nostre un poble de classes.

Es el nostre un poble de classes, de fet sempre ho ha estat, sempre hi ha hagut diferents classes de gent dins la nostra comunitat. Com la majoria de pobles petits, des de sempre s'havien vist dominats per una classe burgesa que, la majoria de vegades s'anà convertint, a lo millor una mica inconscientment, en un ramat de petits(o no tant petits) cacies que anaven imposant la seva autoritat dins el poble.

A mesura que passava el temps pareixia que la cosa anava canviant; s'igualaren una mica les economies, no havent de dependre tant uns dels altres. La cultura també es va repartir una mica i va parèixer ser tant, que la cosa s'encaminava per més bons camins. Va donar la impressió de que s'havia superat en part la diferència de classes, però, desgraciadament, no crec que sia així. Em sembla veure encara un poble de classes, encara que aquestes no sien les mateixes d'abans. Hi ha els qui han sabut fer doblers i els que no; els que es consideren intel·lectualment ben dotats i els que no; els que freqüenten molt l'església i els que no tant; els que són bons i els que no tant(dic bons perquè es va dir des d'una tribuna de privilegi i amb motiu de les eleccions municipals, que per anar a votar "triassiu els bons"). Podríem seguir mostrant exemples, però, com a mostra, ja basta.

Però no acaba aquí la cosa. Fins i tot després de morts, continua havent-hi classes. I no em referesc només als que moren en gràcia de Déu i els que no, que això és molt complex, sinó a que uns, el parèixer, mereixen un tracte i uns honors, i uns altres no tant. Hi ha els que mereixen enhorabona als assistents i els que no falta; aquells pels que s'emora el bitllet de "reservado", aquells pels que no. Com si el poble no hagués donat mostra a través del temps de la seva maduresa de consciència per saber com i quan ha de reservar.

En fi, per poc que refrescèssim la memòria trobaríem exemples més que al·lucients per reafirmar-me en el que ja he dit. Segueix essent el nostre un poble de classes.

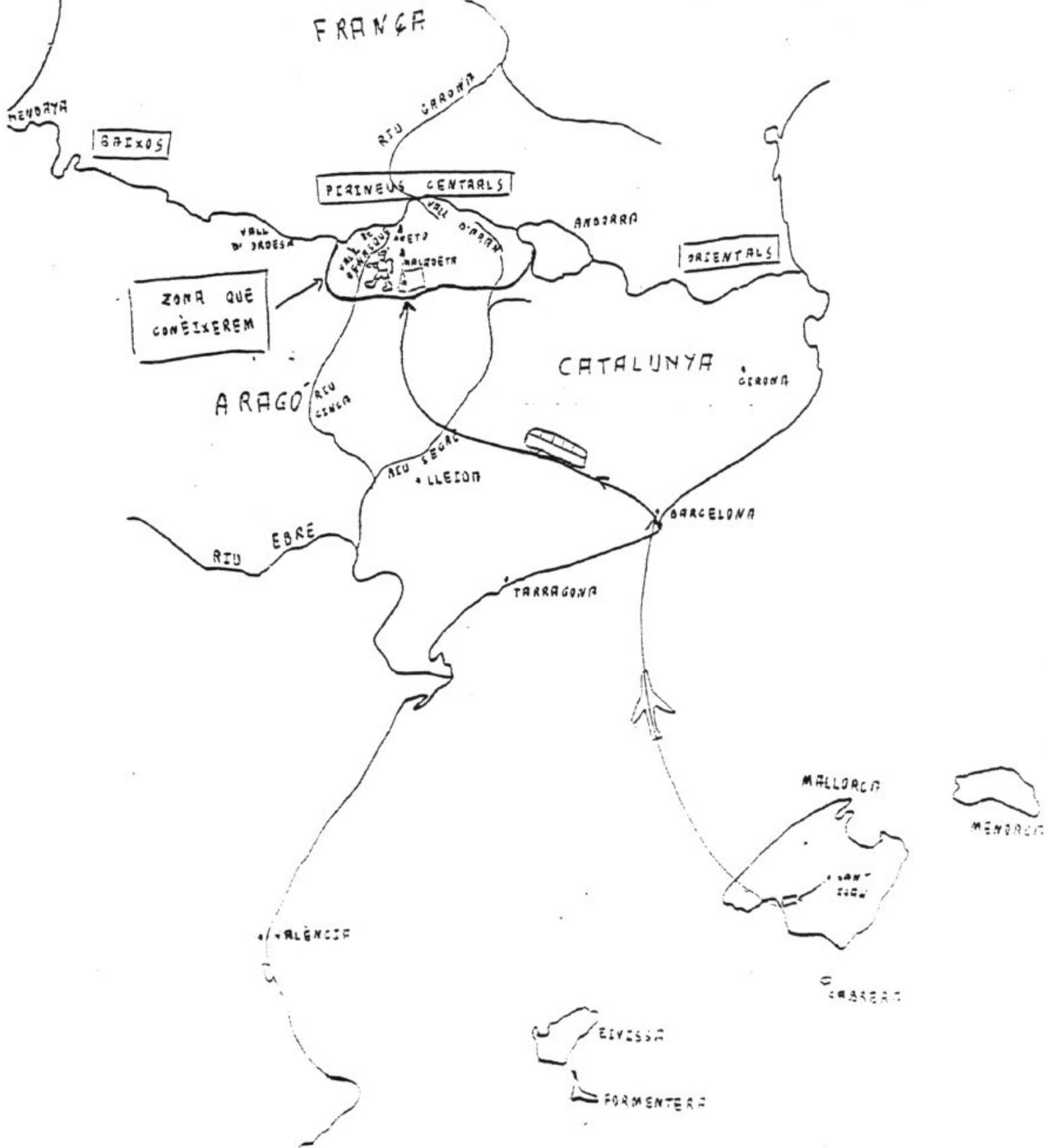
ENS ANAM ALS FIRINEUS ; ;

Un grup de simpatitzants i socia de l'O.C.B. de Sant Joan partim cap als Pirineus el proper 22 de Decembre, hi estarem fins any nou, si déu ho vol. Es una experiència que cap dels que hi anam hem feta mai.

El recorregut que pensem fer és: fins a Barcelona amb avió. Allà el tren o l'autobús ens durà a baix del Pirineus. I si no trobam els camins tallats visitarem un parell de valls pirenenques

~~A continuació hi ha un itinerari previst pel grup.~~

joan morey company

Cooperativisme

La caracterització de la nostra cooperativa passa per tres fets fonamentals que no es poden subordinar entre si, ni l'un és més important que l'altre, si no en la mesura en que es complementen.

Entenem la cooperativa com una associació de consumidors, com una comunitat de productors i com una empresa distribuïdora.

El projecte nostre pretén combinar aquests tres aspectes amb els seus respectius interessos. És per això mateix que els socis han de tenir consciència que la cooperativa que han format o aquella a la qui pertanyen serà allò que ells vulguin d'una manera majoritària i s'enten allò que vulguin amb un esperit comunitari. És per això que resulta imprescindible que participen en les assemblees de socis i intervinguin en la junta o consell de vigilància o interventors.

Es desitja que els socis només comprin o venguin a la seva cooperativa, almenys aquells productes que així ho demana la junta. Hi ha soci que ven el millor de la seva collita al comerciant i la resta el a cooperativa després es queixa que a la cooperativa li paguen a més baix preu. Amb un egoisme com aquest no es pot fer cooperativisme.

Es evident que cal cercar una administració bona i transparent per part de la junta rectora o de la gerència però també s'ha d'exigir l'ètica i la fidelitat al soci.

Es per això mateix que el cooperativisme agrari hauria d'aconseguir una educació comunitària de tots els socis i fomentar una confiança que es troba rarament, però que ens fa tanta de falta.

Antoni Sastre Galà

-CARTA ALS PERS-

De la nit vull un estel,
que sia per jo totsol.
Mirarlo de nit,
sentir-me aprop,
envoltat d'una oscuritat
sols trencada per la lluna
mitja tapada pels nívuls.

Del dia, el punt més blau
del mirall del cel, onat,
empés pel vent,
a les dorades platjes.
I mesclar-me amb ell,
tornar una ona,
un esquit, sols una gota.
Es el que vull.

-CARTA ALS PARES-

Pepas que ploren,
i altres que caminen,
la Nanci de Famosa
i Mocosetes amb xupete,
jocs didactics com els de Tente.
Madelmans per jugar a guerres
camionets, avions i tanques
cohets galactics
i els "Juegos Reunidos" de Geiper.
Scalextatics amb control remot,
grues de Rico i cuines
amb els més petits detalls..
Bingos, loteries
i caceroles amb frexalls.

bial company.

Hygea i Panacea.

La medicina és el conjunt de ciències relatives a la biologia humana. Així, tendria per objecta el conèixer els factors de salut i de malaltia, engreint els primers i reduint els segons al mínim.

D'aquesta definició, es desprèn una conseqüència pràctica important: la ciència mèdica, es a dir els coneixements dels factors de salut i malaltia només arriben a tenir eficàcia absoluta quan els professionals que elaboren aquests coneixements no són els acaparadors exclusius. És a dir, serà quan tothom es trobi informat de les regles bàsiques de la vida sana, i de que aquestes regles s'integrin en la cultura i la manera de viure populars. Aquesta incorporació del coneixement mèdic a la CULTURA (en el sentit anglosaxó del terme), es a dir en l'art de viure- que és art de fer feina, de passar dies, de comunicar, d'estimar, d'educar els infants, de protegir els vells, de netejar una ferida, de tractar una indigestió, d'alimentar-se, de respirar, de mantenir-se net, d'eliminar els fems, de vetlar per la qualitat de l'aigu i l'aire, etc., -és el que generalment es denomina higiene. El coneixement de les condicions de salut no pot ser plenament operatiu més que a condició de que es tradueixi en conductes higièniques que la gent adopta per si mateixes per a conservar i recobrar la salut.

Les victòries més decisives obtingudes des de fa cent cinquanta anys de la medicina occidental són abans que altra cosa progressos de la higiene.

Fins fa encara relativament poc (3 ó 4 generacions) predominaven les causes biològiques de malaltia i de mort (infeccions per bacteries i per virus ex.: tifus, còlera, tuberculosi).

La desaparició d'aquest "patró de malalties infeccioses" va ser degut:

1-augment de les fonts d'alimentació (desaparició progressiva de la fam

2-generalització en la distribució d'aigu potable

3-milliores en l'eliminació dels fems (bona xarxa de clavegueres).

4- rentats freqüents de tot el cos.

5- rentats de les mans unes quantes vegades cada dia.

Així, i això és un fet molt poc conegut, quan a 1935 es va descobrir la primera sulfamida, primer antibiòtic trobat actiu contra la tuberculosi, aquesta ja havia començat a disminuir el seu nombre d'afectats des de 1860, fent-ho sobre tot els primers 30 anys d'aquest segle, tots ells, anys en què no s'haurien encara descobert els antibiòtics. Els efectes beneficiosos d'aquest descobriment serien des del punt de vista de l'individu afectat.

No basta que la Medicina sàpiga tractar una malaltia per a que la gent deixi d'agafar-la. Més bé ocorre lo contrari: una terapèutica eficaç pot ser aplicada amb èxit, en cada cas concret només a partir del moment en què la malaltia perd el seu caràcter endèmic. I, el perd, gràcies a les causes socials, econòmiques, ecològiques, culturals de l'enmalaltament.

Un botó de mostra, és que el "patró de malalties infeccioses" que teníem abans, és el que tenen ara a les zones del tercer món. Maldament tenir grans quantitats d'antibiòtics que van comprant a les multinacionals farmacològiques el nombre d'individus afectats per les infeccions no baixa.

Aquí, en tenim que més del 80% de totes les morts prematures de l'adult són causades per les malalties cardio-vasculars (infart de cor, hemorràgies cerebrals, etc.), pel càncer, per la bronquitis crònica, (Patró de malalties degeneratives cròniques). I pels accidents.

L'Home pot enfrontar-se a les malalties des de dues perspectives. Bé proporcionant al malalt element que li permetin curar o bé evitant que l'home enmalalteixi.

Les teràpies no disminueixen la morbiditat (el nombre de persones enmalaltades) de les malalties cardio-vasculars, del càncer, de la bronquitis crònica, que com he dit juntament amb els accidents representa més del 80% de totes les morts.

Aquests quatre problemes tenen en comú la seva relació amb la manera de viure de les persones.

Així's, podem dir que el 90% dels càncers tenen com a causa l'ambient, principalment contaminants i certes dietes: que la hipertensió, la dieta sobreconsum de greixos animals= òidre grasos saturats i colesterol), el tabac, i pot ser la manca d'exercici són els factors de risc més importants en les malalties cardio-vasculars: el tabac i la contaminació els de la

bronquitis; el cotxe i molt especialment les motocicletes són les variables principals dels accidents junt amb la manca de seguretat de treball.

Els principals factors de risc han estat ben identificats i estudiats. Una educació sanitària a la població seria el pas per canviar les coses. Tanmateix la comunitat no pren les decisions transformadores pertinents.

En aquests moments, la idea dominant és xifrar les esperances en cercar la panacea dels càncers o de les malalties cardio-vasculars en l'obtenció d'una píndola o d'una intervenció que resolgui a posteriori el problema.

Cosme Fiol i Guàrdia.

C R I T

C A N T

Animes aparduaes ;
marginats
encadenats,
entre murades
invisibles i rovellades,
inacabades;
mal viuen,
patsixen i lluiten,
estan fermats.

Pocs amics als anys
i encara que mai
defalleixen,
no rompen
els forrellats.

En viu condemnats,
per eternitats,
a alliberar
dels pecats
als honrats
engreixats,
acabats
arregats,
cegats, ...
xots !!!

....
....
....
....
..

Fosca i
sol
fa,
surt
el
drac,
mig
mort
és,
una
nina
ve,
dur
la
llum.

Dins
els
ulls
veig
la
font
del
més
fort
crit
del
món
pel
neu
ser...
i
sa
pend !!

HOME I NATURALES

L'impacte que l'home provoca avui dins la naturalesa i els seus recursos és extraordinari, basta, per adonar-se'n, fixar-se en algunes accions de la seva conducta:

- mils de milions de tones de sòls es perden cada any a causa de la desforestació i del mal ús de les terres. Les activitats humanes, degut a aquest mal ús, produeixen un increment considerable de deserts i terres estèrils. Segons n'Ehrlich, a 1982, els territoris improductius constituïen el 9,4% de la superfície total dels continents, i, a 1952, havien passat a esser el 23,3%.

- un mínim de 3.000 Km² (Mallorca en té 3.618) de les millors terres de conreu desapareixen cada any sota els edificis i les carreteres i això considerant solament els països industrialitzats.

- mils i mils d'hectàrees de pinars i bosc, cada any, són destruïts pel foc, que no sempre prové d'accidents fortuïts.

- els boscs tropicals(reserva important de matèria orgànica i gran font d'oxigen) desapareixen tan ràpidament que a la fi d'aquest segle només restarà la mitat de la superfície de boscs productius encara no explotats.

- la contaminació amb elements químics i productes sòlids(domèstics, agrícola industrials, miners) a certes zones assoleix intensitats greus.

Aquestes accions i altres similars de l'impacte humà condueixen a un empobriment, a una simplificació, de la naturalesa, dels sistemes vius. Aquest fet pot tenir conseqüències més o manco greus, s'hauria d'estudiar en cada cas.

Ara en voldríem analitzar un aspecte: la possible extinció d'espècies, de sers vius distints, com a resultat d'aquest impacte. L'extinció amenaça, en aquests moments, unes vint-i-cinc mil espècies de plantes i més de mil espècies i subespècies de vertebrats, això sense comptar espècies d'animals més petits, invertebrats com mol·luscs, insectes, coralls.

Aquesta amenaça se deu a què l'home, com a resultat del seu impacte, dificulta considerablement la vida d'aquestes espècies ja que els destrueix el seu hàbitat(pèrdua de sòls, foc, asfalt, urbanitzacions...) o els no pertorba(contaminació física i química) o les sobreexplota(pensem en el cas de la balenes i altres).

La desaparició d'espècies és una pèrdua considerable i molt llamanta - ole per a la humanitat per les següents consideracions:

- les distintes espècies s'agrupen formant sistemes, en viuen i funcionen conjuntament, adaptades al medi, ecosistemes se'n diuen. (pensem en un bosc, una tempesta...), i com a conjunt creen a terme una sèrie de processos molt importants que possibiliten la vida de la comunitat i influeixen de-

munt la d'altres, com exemples d'ells tenim: la regeneració i protecció del sòl; el reciclatge dels nutrients, així es mantenen el carboni, l'oxigen, el nitrogen, l'hidrogen, el sofre..., sempre disponibles en la forma adequada per ésser assimilats pels éssers vius; la purificació de les aigües;...Per tant, si no volem alterar greument aquests processos, hem de mantenir, al menys dins uns límits, aquests conjunts, que es desorganitzen a l'eliminar alguna de les espècies que els integren; també ho hem d'aplicar si volem aprofitar d'una forma sostinguda espècies i ecosistemes(peixos, fauna silvestre, boscs, prats,...).

-perdre una espècie és perdre una obra molt complexa i valuosa que la naturalesa ha elaborat, fent així possible la seva existència en unes condicions determinades(pensem en una planta que pot viure en un ambient molt sec, ho pot fer perquè ha aconseguit una organització que solament ella té). Si aquesta espècie s'extingueix, perdem un tipus d'organització, la clau d'una obra, que ens podria ésser molt útil. L'home, avui, té necessitat d'estudiar les distintes espècies animals i vegetals (la seva organització, com funcionen, quins productes sintetitzen,...) per poder elaborar programes de millora de plantes, animals, microorganismes..., molt importants pel progrés agrícola, i també necessita aquests coneixements per a l'avanç industrial, científic, mèdic

Allà pel 1860, la fil·loxera, un insecte que viu a les arrels del cep procedent de l'Amèrica del Nord, destruí quasi tota la vinya d'Europa. Més tard es descobrí que una altra espècie de vinya, una autòctona americana, una altra organització viva, resistia aquell insecte. Aquesta vegada vàrem tenir sort de què existís.

-la producció d'articles farmacèutics i medicinals es basa, cada vegada més, en plantes i animals: bé perquè subministren algunes substàncies(a EUA el 40% dels fàrmacs contenen droga d'origen natural), o materials inicials per a la seva síntesi o bé perquè mostren models de substàncies que l'home difícilment per ell mateix descobriria. Si extingim espècies esborram pàgines d'informació del gran llibre de la naturalesa, necessària pel desenvolupament de l'home en tots els camps.

-finalment, l'home ha aconseguit força i poder per produir modificacions profundes dins la naturalesa, amb greus repercussions possibles; per això tenim l'obligació moral d'actuar amb prudència pensant en els descendents i les altres criatures. Quines espècies ens seran útils? No ho podem dir, volem per la investigació que aquelles que semblen més prescindibles, ens proporcionen productes importants o ocupen llocs capitals dins els sistemes vius.

Josep Roig. Desembre-1980.

Bibliografia:

- CIÈNCIA. Revista catalana de ciència i tecnologia. 4-2.
- TERRADES. Ecologia avui. Edt. Teide. Barcelona, 1974.

Neva

SOLISTAS ARQUICA D'UN ESTIMADOR NEURAL

He de solistat sentida
en troc avui aturat
a pensar la neva vida
el que n'es estat

Pense que pense he arribat
a les següents conclusions
que seran també prediccions
per a un futur no molt llunyà

He viscut poc e intranquil
i begut com qui es sent sortit
de l'erotica de l'amor

He cercat i he trobat
He tenguut i he amollat
he sentit la plena alegria
de l'etern amor inreal

Més el real és estat
prova de veritat
que nobre de mi he superat
amb resultat negatiu

Exist i melancòlic he vist
com de prompte s'allunyat
el que no havia valorat
amb possessió dels sentits

Fins que no es fuit no he vist
el fruit daurat posseït
i tan amargament perdut

També massa tard he rebut
l'anunci desconegut
de la neva descedida

I així fou i serà també senyoria
fins qu'una nova arria
venenut dintre del teu cor.

Solistat

Bones
festes

Michael Tancà

UN CRIT PER LA PAU

La mort violenta de John Lennon ens fa pensar a tots en la impossibilitat d'una pau mundial. Un home que sempre havia lluitat a favor de la pau i dels marginats, ha mort amb sis bales dins el cos.

He anomenat en Lennon sencillament perquè era famós, però no en hem d'oblidar els milers de persones que moren cada any, a causa dels ideals de pau i justícia per als quals lluitaven. Els exemples de Sudàfrica, Indonèsia i algunes parts d'Àfrica són, desgraciadament, típics.

Nosaltres ens indignem quan sentim que John Lennon, que gino dirigents esquerrens, que milers de persones han mort, millor dit, són assassinats, per maniàtics o pel govern (que en moltes ocasions són els mateixos), però solament ens indignem de paraula, de fet no fem res (potser és perquè no ens deixen fer).

No importa anar gaire enfora per observar injustícies (i admirablement passar d'elles hàbilment), i encara el que és més estrany, injustícies fetes en nom dels governs "legalment constituïts". En aquests cinc anys de relatives llibertats democràtiques, han mort innocentament, repetesc, innocentament, prop d'un centenar de persones, i dic innocentament perquè han mort a mans de la policia, a causa de bales de goma, pots de fum, o alguna ràfega d'antitancadora, això sí, tirada, més o menys, fora voler. Això sense comptar el milió i mig d'obrers en atur que hi ha (que es podrien catalogar com a morts en vida), igualment passa amb els milers de camperols i pescadors que viuen inhumanament...

Deplorable la vida que duim, dins un país on el govern oïda per la inseguretat, la desgràcia en vida i la mort violenta dels ciutadans, on la justícia i la pau són perseguides i assassinades cada dia. Realment deplorable.

mateu sastre i joan.

II PART (que no té res a veure amb la primera).

Només un breu raig de llum il·lumina l'òbscura cambra on està tancada l'ànima de la humanitat. Un esbart de preguntes inútils van desfilant de boca en boca, fins que ja no queden més boques per parlar. La gent ja no es demana perquè no obrin les finestres (grans finestres) i deixin passar la llum, l'aire, a noves esperances i somriures amagats que ja ningú recorda. Els vells poemes estan adormits, esperant el dia en què, a la fi, podran sortir i mostrar els seus secrets al món; a un món viu.

En deman com és possible que havent-hi fora de la cambra tantes noves i vertaderes alegries, espais infinits on disfrutar i pensar lliurement, ens contentem amb una òbscura cambra, on tan sols un breu raig de claretat ens fa veure una ratlla a la paret oposada a la finestra, i tots, totalment enamorats d'ella, la miran i l'adoren, i li donen mil noms: esperança, amor, déu, alegria, pau, ...

No ho comprenc, no comprenc com l'adoren si tan sols és un reflex de la gran finestra que tenim darrera.

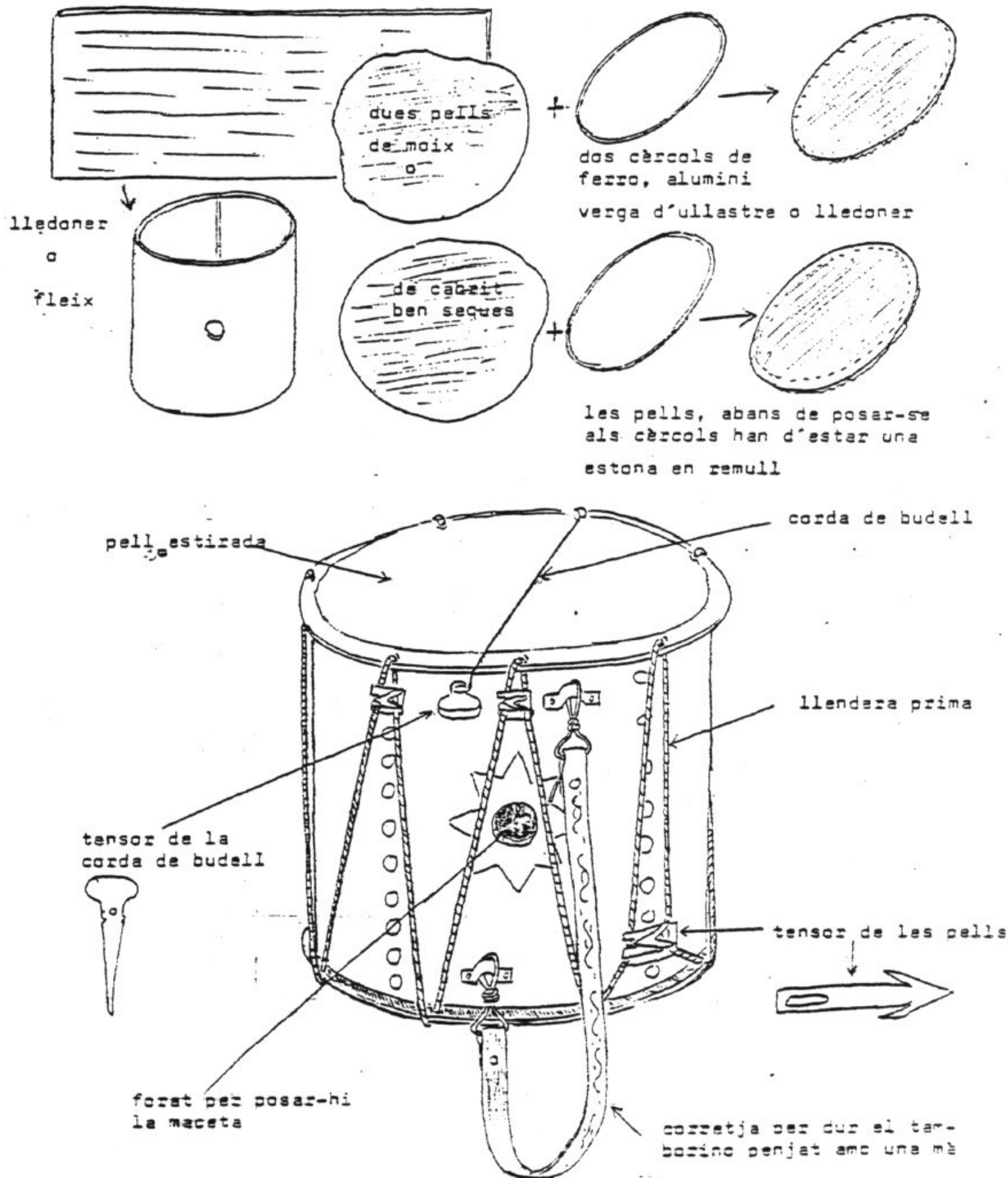
Crec que hi ha por de girarse i trobar-se tot sol, de cara a tantes noves coses desconegudes, però mareval·lozes, por a no saber ésser lliure.

No crec que arribi el dia en que un suguu so d'una bella veu ens farà girar la cara i trobar-nos amb la sortida cap a l'alegria, entre altres coses perquè aquest crit d'esperança, de vertadera alegria, ningú ho donarà mai.

Mateu sastre Joan

EL TAMBORINO

pag- 5

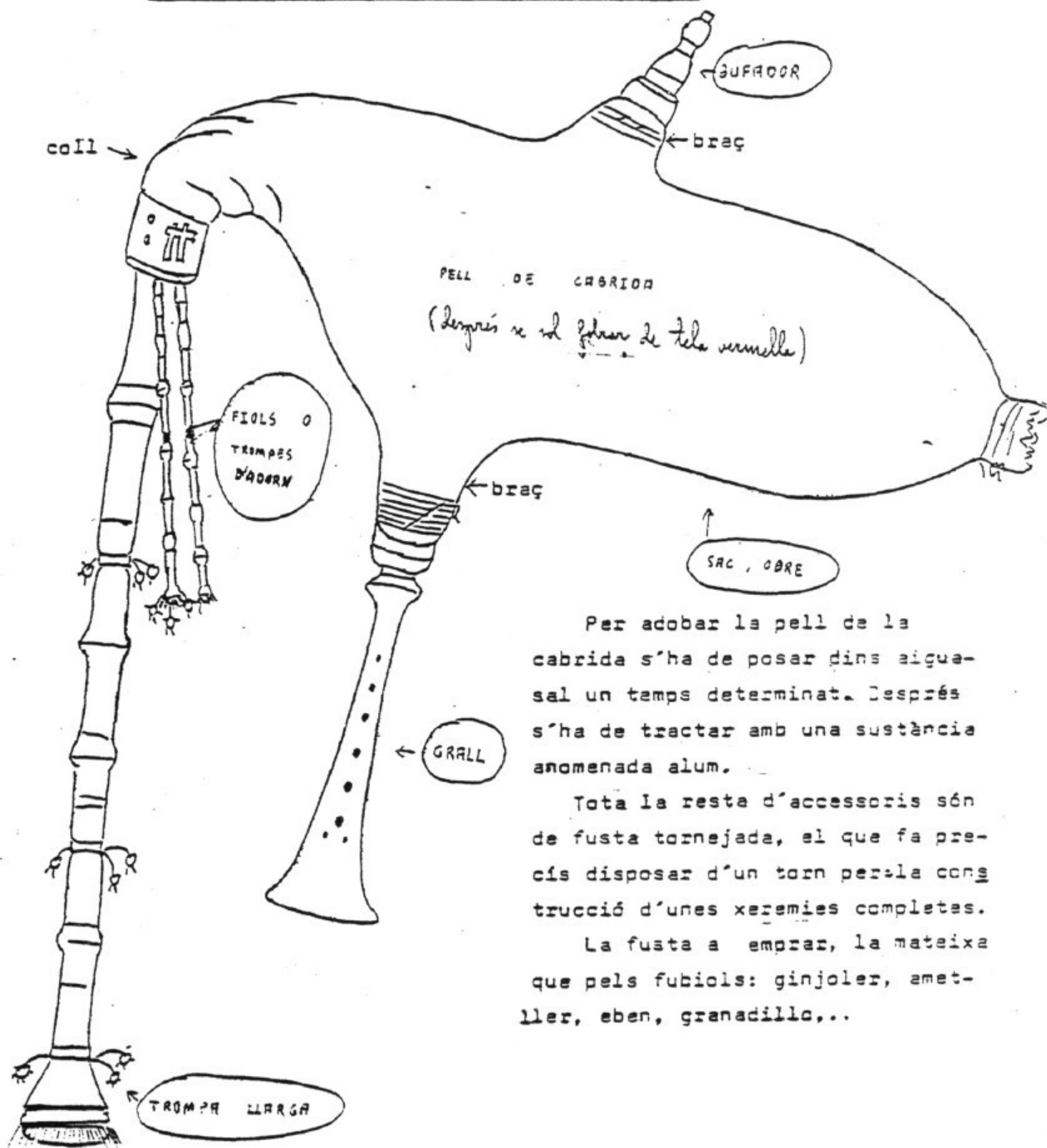

La mida és variable, sol tenir un palm per un palm

maceta de fusta tornejada (ginyoler, eben,...) per pegar

al tamborino i dur el ritme al mateix temps que se sona el fuetol

Per adobar la pell de la cabrida s'ha de posar dins aigua-sal un temps determinat. Després s'ha de tractar amb una substància anomenada alum.

Tota la resta d'accessoris són de fusta tornejada, el que fa precis disposar d'un torn per la construcció d'unes xeremies completes.

La fusta a emprar, la mateixa que pels fubiols: ginjoler, ametller, eben, granadillo,...

L'introducció a Mallorca de xeremies, fubiol i tamborino és molt antiga i tant si les introduïren els àrabs com si són d'origen peninsular estan ben arrelats dins el nostre folklore.

IV MOSTRA DE POESIA JOVE.

Continuant la Mostra celebrada el curs passat a la Facultat de Lletres, i enllaçant amb les dues anteriors celebrades a la Facultat de Dret, tindrà lloc, a la primera d'aquestes, la IV Mostra de Poesia Jove des del 26 de gener al 7 de febrer de 1981.

Esperam que tots aquells escriptors de poesies que ho desitgin envïin les seves creacions abans del 23 de gener a:

- Departament de Català. Facultat de Lletres.

Son Malferit. Ciutat de Mallorca.

- Llibreria Cavall Verd.

Plaça Coll, 3. Ciutat de Mallorca.

Els únics punts per a participar a aquesta Mostra són els següents:

- En llengua catalana.
- Màxim tres poemes per persona.
- Mecanografiats per duplicat.
- Amb nom o pseudònim a cada fol.
- Poemes inèdits.
- Oberta a tothom.

Aquesta Mostra no és un concurs, sinó un intent d'apropar la poesia a la gent. Els poemes seran exposats a la Facultat de Lletres durant la quinzena abans esmentada. Al mateix temps es celebraran diverses activitats relacionades amb el fet literari, com: col.loquis, presentacions de llibres, recitals...

La Mostra està organitzada per la Comissió Cultural de la Facultat de Lletres, juntament amb els Departaments de Català de la mateixa, i amb la col.laboració de la Comissió de Cultura de la Facultat de Dret.

C. A. P.

QUÈ ÉS L'OTAN (2)

Darrerament s'està llevant importància a la transcendència que representa l'entrada de Espanya a l'OTAN, o millor dit, l'entrada de les forces de l'OTAN a Espanya. Sembla com si el tema fos com un de tants, que no interessa, que basta sigui resolt pels diputats, que un dia varen elegir democràticament, i que per tant, ara poden fer i desfer les coses que vulguin. Però en realitat, aquest principi tan senzill que empra la democràcia es veu contradit simplement amb els resultats d'una enquesta que confirma que el 60% de espanyols no saben el què és l'OTAN, i el 40% restant que coneix d'alguna manera el tema, majoritàriament s'oposa a l'entrada d'Espanya a aquesta organització. Aquest simple fet hauria de obligar al govern a consultar el poble (Referendum) si realment vol o no vol, després de la profunda i objectiva informació que requereix el tema, entrar dins el Tractat.

Però, com dic, l'opinió del poble preocupa molt poc al nostre partit majoritari i, molt possiblement dins un període de temps molt curt, vorem satisfeta la voluntat del nostre "democràtic" govern.

Un important personatge de l'oposició resumeix els punts de vista del seu partit de per què no vol entrar a formar part del Tractat:

-En primer lloc per què perjudica el nostre benestar i seguretat interiors com a poble, sense afegir-nos res, ni militarment ni socio-econòmicament.

-En segon lloc, per què essent Espanya un país occidental, no integrat a l'OTAN, la seva política exterior pot basar-se en aquesta circumstància, al nostre judici beneficiosa com a interlocutor de tercers països -Món Àrab, Àfrica, Amèrica Llatina- i no contradictòria amb la nostra vocació de integrar-nos plenament a Europa.

-En tercer lloc, per què en l'actual situació de tensió internacional, la incorporació de un nou membre en un dels dos blocs militars, provocaria tensions afegides que perjudicarien seriosament una política de pau en el món.

-Finalment la integració a l'OTAN, convertiria a Espanya inenxorablement, en un país amb instal·lacions d'armes nuclears amb alt grau de destrucció pel nostre poble."

X Moratinos

Una il·lusió que jo tenia quan a Escanya es va imolantar la democràcia (en aquelles hores no estava gaire enterat del que passava al meu voltant , ni crec estar-hi encara , tot s'ha de dir) era creure que la gent canviaria de mentalitat , que sabria entendre i agafar el paper que li correspondria dins la societat regida per la democràcia . Però pel que veig , no ha estat així.

Han canviat moltes coses , això no ho podem negar , però no era això el que jo desitjava ; no era veure pel·lícules "S", ni tenir aquesta llibertat tan cobibida , ni eleccions manipulades , ni una llibertat d'expressió tan tallada , ni el fer-nos creure que una gent que era votada democràticament tenia dret a fer i desfer el bacallà , ni tampoc que ens donassin una autonomia tan malmenada i al seu gust com segurament ens donaran. No , no era això el que desitjava , els meus pensaments anaven més lluny .

Jo creia que la gent agafaria consciència del seu paper i comprendria el que ha de ser realment la democràcia (tal vegada aquesta gent quedaria decepcionada) i entendria en tot el seu concepte la paraula tan ferida , llibertat , i que la gent no es deixaria manipular tan brutalment com es deixa . Els rics segueixen tenint i fent els duros normalment damunt nosaltres , els qui fem feina ; o robant descaradament , per la llei , això sí , però robant , com ho han fet sempre. Jo no crec de cap manera que quatre senyors asseguts a les Corts ens solucionin els nostres problemes ; aquests senyors només ens han de menester a l'hora de votar .

El nostre poble de Sant Joan és un reflexe del que està passant al país . Prometen moltes coses i no fan res de profit ; ens volen enganyar dient que feren escoles que costen milions quan el que manquen són al·lots per anar-hi , asfaltant carrers que llavors s'han de tornar desfer , o gestant durs carrers en direccions prohibides i Stops , molt d'ells innecessaris . Ni confondre festes oculars amb festes que només serveixin per fer propaganda a certa gent , ni convidant ministres a sopar (que no veis que l'únic que volen és això precisament , sopar) . Tan sols saben demanar consells i fer favors als qui els donen la raó .

Sí , ja sé que em direu que vareu ésser votats democràticament i que per això no teniu per què demanar cap tipus de consell ni tan sols consell als qui no són del vostre partit . Quan deis això demostreu el que sou , uns insectes per estar aquí on estau . El que vos pesa és que teniu una comandera que vos menja i només estau fent coses inútils per demostrar que hi sou i que comanau ; comanau a què ?

Amb tot això pot ser que enganyeu a molta gent , als vots silenciosos o als comorats , però als que intentam canviar la societat , als que somniam amb un país més socialitzat , sense tantes diferències de classes , a nosaltres no ens enganyareu , perquè creïm que els nostres problemes els hem de resoldre nosaltres mateixos a través d'associacions , d'assemblees on tothom pugui opinar i dir el que hi troba a allò que s'està discutint . Sens que arribi aquest moment ferem l'única cosa que ens queda , cridar i protestar , fent coses que ens donin una mica de profit i satisfacció .

Atentament , un que somnia molt ,

Miquel Comany i Jaume

CIENCIA - FICCIO?

Sempre el mateix dia, les hores s'entremessolen i componen donant un efecte de moviment totalment il·lusori. - Es deformen o desapareixen per tornar amb altres condicions. Es el dia infinit. Res del que pens o faig té un sentit clar i ja no val després de pensar-ho una estona. Per davant tenc tan sols un buit negre i llarg. Conec gent, estic i parlo amb ella, però només de assumptes sense importància, que no m'afecten directament i que no em mostren cap sortida. Ningú me diu que fer per arribar a divendres, o a dilluns, o ... No puc recordar quan es va aturar la vida. Sé, això és evident, que la vida amb els demés s'ha acabada, som mort interiorment. La música surt dels altaveus a un nivell excessivament alt, creguent que, com abans; m'ajudaria i m'animaria, tendria aquell magic poder. Però sona trista i fosca. El cel sembla més gris, un cel impersonal. El cel sembla més de tots i jo ja no tenc ni un petit trocet d'ell. (~~tristíssim~~). Les fulles, ahir verdes, s'han secades i cauen. No sent els ocells. Tot sembla pintat en blanc i negre, mancat de vida. Veig la gent que passa i sé que me és impossible anar amb ella, ni tampoc darrera ella. Un rellotje, amb espais exactes de temps, va tocant hores. Hores artificials d'un dia natural. El dia que no ha estat mai inventat i per tant, impossible de comptar. Aquest dia sempre ha estat aquí, i, prest o tard, tots hi arribam.

Només l'instint de conservació i el sentiment innat d'investigació em motiva a seguir i a intentar guanyar - una batalla perduda per endavant. El cercle d'opcions s'estreny poc a poc ofegant-me. Sent al pit una opressió jutgera però constant, com una manca d'aire. I al cap un desinterès i una indiferència sorprenent. S'acaba un cicle.

biel company.